

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 12/12
23.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, записничарем, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ бр.98/12 од 02.04.2012. године, против правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду III-313 Прж 16149/11 од 08.12.2011. године, у предмету прекршаја, у јавној седници већа одржаној дана 23.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА и утврђује да је пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду III-313 Прж 16149/11 од 08.12.2011. године повређен закон.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду III-313 Прж 16149/11 од 08.12.2011. године уважена је жалба окривљеног П.С. и преиначена пресуда Прекршајног суда у Сомбору 3 Пр.бр.1055/11 од 11.04.2011. године, тако што се на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима, прекршајни поступак покренут и вођен против окривљеног П.С. из Ц., због тога што је дана 20.06.2010. године, око 02,55 часова, у саобраћају на путу у ..., управљао путничким возилом марке ... тип ... регистарске ознаке ..., које је власништво Д.С. и поступио супротно одредбама члана 187. ст. 2. и 4. Закона о безбедности саобраћаја, тако што је управљао возилом у саобраћају на путу у стању потпуне алкохолисаности са количином од 2,45мг/мл алкохола у крви, и тиме учинио прекршај из члана 330. став 1. тачка 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, обуставља. Трошкови прекршајног поступка падају на терет првосте-пеног прекршајног суда који је поступак водио, на основу чл. 131. ст. 2. Закона о прекршајима.

Против наведене правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду, Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости, због повреде материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима. У захтеву наводи да је погрешно закључивање из побијане пресуде да нема услова да се окривљени поново терети у прекршајном поступку јер дело описано у кривичној пријави консумира сва обележја бића дела прекршаја из захтева за покретање прекршајног поступка обзиром да између кривичних радњи наведених у кривичној пријави и прекршајних радњи нема идентитета. Закључење споразума о одлагању кривичног гоњења из члана 236. ЗКП се односи на одлагање кривичног а не и прекршајног гоњења. Такође, погрешно је закључи-вање из побијане пресуде да би конституисањем прекршајне одговорности учиниоца у односу на животни догађај који је био предмет споразума о одлагању кривичног гоњења, било повређено право "на правну сигурност грађана као саставни део права на правично суђење које је загарантовано Уставом Републике Србије". Предлаже да суд захтев уважи и утврди да је побијаном пресудом повређен закон.

Врховни касациони суд је, обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који иако уредно обавештен, није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у смислу члана 266. Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС" бр. 101/2005, 116/2008, 111/2009), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Након оцене навода у поднетом захтеву и списка предмета, Врховни касациони суд је нашао да су основани наводи захтева којима се указује да је пресуда Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду III-313 Прж 16149/11 од 08.12.2011. године донета уз повреду материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима.

Из списка предмета произилази да је побијаном пресудом Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду одлучујући по жалби окривљеног П.С. из Ц. преиначио пресуду Прекршајног суда у Сомбору 3 Пр.бр.1055/11 од 11.04.2011. године, тако што се на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима,

прекршајни поступак покренут и вођен против окривљеног Н.С. из Ц., за прекршај ближе означен у изреци побијане пресуде, обуставља. У изреци побијане пресуде је наведено да је иста донета на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима којим је прописано да ће се прекршајни поступак обуставити и у другим законом одређеним случајевима. У образложењу побијане пресуде се наводи да је у односу на радње које се окривљеном стављају на терет у прекршајном поступку јавни тужилац одбацио кривичну пријаву, из разлога што је осумњичени извршио обавезу која му је наложена на основу члана 236. ЗКП-а и да нема услова да се окривљени поново терети у прекршајном поступку, јер дело описано у кривичној пријави консумира сва обележја бића дела прекршаја. По оцени Вишег прекршајног суда из побијане пресуде у случају одбачаја кривичне пријаве из разлога закључивања споразума сагласно члану 236. ЗКП, ни оштећени више нема право да предузима кривично гоњење према лицу које је обавезу испунило, па следствено томе, нема разлога ни да се то лице за исто дело гони у неком другом казненом поступку јер би у супротном такво поступање, повредило право на правну сигурност грађана као саставни део права на правично суђење, које је зајамчено Уставом Републике Србије, у оквиру одредаба о људским и мањинским правима који се непосредно примењују.

Основани су наводи захтева којима се указује да првостепеном прекршајном одлуком није повређено право грађана на правну сигурност и на правично суђење загарантовано Уставом Републике Србије. Ово стога јер је одредбама члана 34. став 4. Устава Републике Србије прописано да нико не може бити гоњен или кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку. Истим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Одредбама члана 8. Закона о прекршајима је прописано да нико не може бити кажњен у прекршајном поступку два или више пута за исту прекршајну радњу и да се неће казнити за прекршај лице које је у кривичном поступку или у поступку за привредни преступ правноснажно оглашено кривим за дело које има обележје прекршаја.

Овај суд налази, сагласно цитираним прописима, нису испуњени услови за обуставу прекршајног поступка на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима иако је закључен и извршен споразум о одлагању кривичног гоњења из члана 236. ЗКП-а на основу кога је јавни тужилац одбацио кривичну пријаву за радњу за коју је покренут и прекршајни поступак па и онда када постоји идентитет кривичних и прекршајних радњи. Ово са разлога јер у случају одбацивања кривичне пријаве кривични поступак није ни покренут, нити је окривљени у кривичном поступку правноснажно оглашен кривим за дело које има обележје прекршаја.

Како у конкретном случају, по оцени овог суда нису испуњени услови за обуставу прекршајног поступка на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима, то су наводи захтева којима се указује да између кривичних радњи наведених у кривичној пријави и прекршајних радњи наведених у захтеву за покретање прекршајног поступка, нема идентитета, без утицаја на оцену законитости побијане пресуде. Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан, али да је подигнут на штету окривљеног и да је побијаном пресудом повређен закон у корист окривљеног, па је на основу члана 266. став 3. у вези члана 267. став 1. Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС" бр. 101/2005, 116/2008, 111/2009) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.